

paa Udenrigsministeriets Budget, § 12, bevilget 3 263 000 Kr., men paa Tillægsbevillingslovforslaget er der en Efterregning paa 4 177 000 Kr. foruden rigelig $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. ekstraordinært, saaledes at Udgifterne paa § 12 nu er oppe for sidste Finansaar paa ca. 8 Mill. Kr. I 1913—14 var Udenrigsministeriets Budget paa mindre end 1 Mill. Kr. Ja, den højtærede Udenrigsminister kan ikke undgaa at faa Tallene serveret en Gang til, selv om de virker noget ubehageligt. Naar man staar op og giver sig ud for at være sparsommeligt i enhver Henseende, ja endogsaa paa dette Omraade staar i diametral Modsetning til os andre, maa man virkelig finde sig i at blive eftergaaet i Sømmene, dér, hvor det er nødvendigt. Det Budget, vi har nu for Udenrigsministeriet, kan ikke holde i Fremtiden, Danmark kan ikke staa sig ved at have en Udgift paa saa mange Millioner paa Udenrigsministeriets Budget, det er der ingen Rimelighed i; vore Forhold er alt for beskedne, og vi bør holde os i Baggrunden og ikke puste os selv op til en Art Stormagt. Det var i en uheldig Tid, vi fik den nye udenrigsministerielle Ordning. Jeg tror, vi vil fortryde den, og jeg tror ikke, det vil vare ret længe, inden man bliver nødsaget til at hale i Land paa den, se at mindske Udgifterne. Jeg tror, man i det store og hele vil opdage, at de store Forventninger, man knyttede til denne Reform, vil Virkeligheden ikke svare til. Selve Centraladministrationen kostede i 1913—14 den beskedne Sum 124 000 Kr. Den koster efter det Budget, der nu foreligger for os for 1921—22, ikke mindre end 1 576 000 Kr. Det er altsaa ikke blot til de udsendte Gesandter og Konsuler, Pengene gaar, det er selve Centraladministrationen i København, der sluger sin store Del af Pengene. Den højtærede Udenrigsminister vil sige: Ja, men der er saa mange Ting, der nu skal tages ind under Udenrigsministeriet, som det ikke havde med at gøre tidligere. Ja, det er rigtigt, men Spørgsmaalet bliver: faar vi tilstrækkeligt ud af alt det, man sysler med dernede, til, at det retfærdiggør denne enorme Udgift i en Tid, hvor vi har saa vanskeligt ved at skaffe Penge. Hvis der var Penge nok, gjorde det jo ikke saa meget. Vi havde umiddelbart efter Krigens Afslutning Storhedsdrømme for ikke at sige, at vi til en vis Grad var smittet af en Art Storhedsvanvid her i Landet. Vi foregølede os, at nu kom der en Opgangstid, en Stor-

hedstid for Danmark, og derfor skulde vi have et stort Udenrigsapparat, det skulde forbedres og udvides i enhver Henseende, og det skulde forbedre Handel og Omsætning for Danmark ud over alt, hvad man hidtil havde kendt. Der var en stærk Agitation for denne Opfattelse, og den slog ulykkeligvis ogsaa til sidst saadan Rod i Befolkningen, at vi vovede Spillet og tabte, afgjort tabte. Det er en af de største Ulykker, der er overgaaet vort Land, dette Spil, vi indlod os paa i 1919 og 1920, og som vi tabte, tabte, saa vidt jeg kan overse, i langt højere Grad, end nogen anden Nation har gjort det. Jeg maa henstille til den højtærede Udenrigsminister at tænke over, om ikke de Bevillinger, der gives, kunde have været mindre og bør være mindre i Fremtiden. Hvis man vil læse Betænkningens Nr. 137 igennem, tror jeg, man vil faa det Indtryk, som jeg har faaet, at der her er udvist en Flothed, der er større, end Danmarks Evner i Længden rækker til. Det er i Finansudvalget f. Eks. oplyst, at man har honorarlønnede Sekretærer til 10 000 Kr. om Aaret, uagtet vedkommende i Forvejen er Statsembedsmand. Selv om vedkommende kan være en dygtig Mand, maa jeg dog mene, at saadanne Honorarer er utilstedelige.

Jeg gør disse Bemærkninger, navnlig fordi det ærede Medlem Hr. Brorsen rettede den Bæbrejdelse mod os, at vi ikke udviste nogen Sparsommelighed, at vi i det hele taget ikke skøttede om, at man bragte Udgifterne ned, og under alle Omstændigheder savnede Evnen dertil, medens Venstre havde denne Evne. Jeg henviser nu det ærede Medlem Hr. Brorsen til at øve sig paa Udenrigsministeriets Budget. Der er saa meget mere Grund til det, som det erkendes fra alle Sider, at Skattebyrden her i Landet er stor. Den højtærede Finansminister erkendte det selv og sagde, at vi maatte se nu at komme ned med Skatterne, det var et af de Fremtidsproblemer, der forelaa for os.

Den højtærede Minister dvælede længe ved, at de sociale Udgifter paa saa mange Omraader var steget. Det kommer Gang paa Gang til Orde her ved andre Lejligheder. Da vi for nogle Dage siden behandlede Aldersrentlovforslaget, kom det stærkt frem, at vi havde ikke Raad til at bevilge de store Pengebeløb, der her var Tale om. Fra mange Sider, baade fra Venstres og fra det konservative Folkepartis Side, krævedes det, at de gamle selv skulde yde Bidrag til deres Alderspension, de skulde have en Forsikring i